

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **Z. Ů.**, nar. X, státní příslušnost X
zastoupen Mgr. Ondřejem Šimánkem, advokátem
sídlem Masarykova 186, Milevsko

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2023, č. j. MV-87265-10/OAM-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 9. 2023, č. j. MV-87265-10/OAM-2023, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Příjímacího střediska cizinců Zastávka, ze dne 28. 3. 2023, č. j. CPR-3883-20/ČJ-2023-931200-SV, **se ruší**.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8 228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Šimánka, advokáta se sídlem Milevsko, Masarykova 186, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Příjímacího střediska cizinců Zastávka, ze dne 28. 3. 2023, č. j. CPR-3883-20/ČJ-2023-931200-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba v délce jeden rok, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie.

II. Podání účastníků

2. V podané žalobě žalobce namítl, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo vydáno 21. 3. 2023 a jeho právní moc nastala 24. 4. 2023 a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno 28. 3. 2023, tedy v době, kdy ještě žalobce ani nepřevzal rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.
3. Dále namítl, že do ČR přicestoval narychlo bez platného cestovního pasu s přesvědčením, že naplňuje status pro udělení mezinárodní ochrany. Dále shrnul důvody, pro které odešel z Turecka a vyjádřil se k postavení členů a sympatizantů strany HDP a Kurdů obecně s tím, že žalovaný bagatelizoval riziko, které žalobci hrozí.
4. Závěrem namítl, že v době podání žaloby proti napadenému rozhodnutí nebylo zatím rozhodnuto o jeho žalobě proti neudělení mezinárodní ochrany.
5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že vedení řízení o správním vyhoštění současně s řízením o udělení mezinárodní ochrany je plně v souladu se zákonem a stejně tak platné legislativně neodporuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění v době, kdy ještě není ukončeno řízení o mezinárodní ochraně. K tomu odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-33. Dále uvedl, že žaloba je doslovným překopírováním odvolání a nesměřuje proti napadenému rozhodnutí, na které v podrobnostech odkázal.

III. Posouzení věci soudem

6. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
7. Soud se na prvním místě věnoval tomu, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a to v souvislosti s námitkou, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo vydáno 21. 3. 2023 a jeho právní moc nastala 24. 4. 2023 a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno 28. 3. 2023, tedy v době, kdy ještě žalobce ani nepřevzal rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, a dále v souvislosti s námitkou, že

nyňí projednávaná žaloba byla podána dříve, než bylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní.

8. V nyňí projednávané věci je potřeba zdůraznit turbulentní vývoj, kterým prošla otázka souběžného vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany a o uložení správního vyhoštění v posledních měsících.
9. Nejprve rozhodl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této otázce usnesením dne 3. 10. 2023, č. j. 5 Azs 50/2021-33, tak, že *„Správní orgán může zahájit řízení o správním vyhoštění cizince z důvodu jeho neoprávněného pobytu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, i poté, co tento cizinec požádal o udělení mezinárodní ochrany podle § 3 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“*
10. V mezidobí od rozhodnutí rozšířeného senátu do dnešního dne nicméně rozhodl Soudní dvůr Evropské unie ve věci C-257/22, jejímž předmětem byla žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU, rozsudkem ze dne 9. 11. 2023 o výkladu čl. 4 odst. 2 a 3 a článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. 2008, L 348, s. 98), ve spojení s články 2 a 4 a čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.
11. SDEU v citovaném rozhodnutí konstatoval, že *„Článek 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, jsou-li posuzovány ve světle bodu 9 odůvodnění této směrnice a ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, musí být vykládány v tom smyslu, že brání vydání rozhodnutí o navrácení na základě čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115 vůči státnímu příslušníkovi třetí země poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, avšak před tím, než bylo o této žádosti rozhodnuto v prvním stupni, a to bez ohledu na dobu pobytu, které se týká uvedené rozhodnutí o navrácení.“*
12. S ohledem na uvedená rozhodnutí musí soud posoudit skutkový stav v nyňí projednávané věci. Z obsahu soudního a správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.
13. Policie ČR, Příjímací středisko cizinců Zastávka, zahájilo dne 27. 1. 2023 řízení o správním vyhoštění žalobce. Součástí správního spisu je protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30. 1. 2023. Dne 28. 3. 2023 rozhodl správní orgán prvního stupně o uložení správního vyhoštění žalobci, ve kterém na str. 4 uvedl, že žalobce přicestoval do ČR 23. 1. 2023, dostavil se do příjímacího střediska a požádal o mezinárodní ochranu v ČR. Podle správního orgánu prvního stupně pobýval žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně nevycházel ze zamítnutí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou Ministerstvo vnitra zamítlo rozhodnutím ze dne 21. 3. 2023, č. j. OAM-76/ZA-ZA11-ZA19-2023.
14. V doplnění odvolání ze dne 5. 6. 2023 žalobce výslovně poukázal na to, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo vydáno dne 21. 3. 2023 a nabylo právní moci dne 24. 4. 2023 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy žalobce ještě nepřevzal rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany.

15. Žalovaný učinil součástí správního spisu rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 3. 2023, které dle doložky právní moci nabylo právní moci dne 24. 4. 2023 (což navíc mezi účastníky řízení není sporné). Protokol o převzetí rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany součástí spisu ve věci správního vyhoštění není. Ve vazbě na doplnění správního spisu navrhl žalobce přerušení řízení o správním vyhoštění s ohledem na podání žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, čemuž žalovaný nevyhověl, a odvolání žalobce zamítl s tím, že v porobnostech se rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany konkrétně nezabýval a vycházel z taktéž ve vyjádření k žalobě uvedenému názoru o možnosti souběžného vedení správních řízení o udělení mezinárodní ochrany a o správním vyhoštění.
16. Podle § 119 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 6. 2023, rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo d) azyl nebo doplňková ochrana odnímá, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu²⁾ podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.
17. Podle § 24a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023, se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí.
18. Podle § 31a zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023 rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nabývá právní moci dnem doručení účastníku řízení
19. Jinou úpravu okamžiku „vydání rozhodnutí“ zákon o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023 neobsahoval. Teprve novelou účinnou od 1. 7. 2023 bylo do zákona o azylu včleněno ustanovení § 27 odst. 9, dle kterého se vydáním rozhodnutí rozumí předání písemné výzvy k převzetí rozhodnutí podle § 24a odst. 1 k poštovní přepravě nebo jinak k doručení; na rozhodnutí se tato skutečnost vyznačí slovy "Výzva vypravena dne:".
20. Z konstantní judikatury správních soudů jasně vyplývá, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023 je vydáno okamžikem předání žalobci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2023, č. j. 4 Azs 79/2023-25, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2021, č. j. 53 Az 15/2020-38).
21. V nyní projednávané věci to znamená, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení správního vyhoštění bylo vydáno dříve, než bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
22. Soudní dvůr Evropské unie ve shora citovaném rozsudku ve věci C-257/22 uvedl: „*37 Podle čl. 9 odst. 1 směrnice 2013/32 však žadatel o mezinárodní ochranu může setrvat na území členského státu, ve kterém tuto žádost učinil, a to výlučně za účelem řízení, do přijetí rozhodnutí v prvním stupni, kterým se uvedená žádost zamítá. Toto právo setrvat na tomto území sice nezakládá podle výslovné dikce tohoto ustanovení nárok na povolení k pobytu, avšak zejména z bodu 9 odůvodnění směrnice 2008/115 vyplývá, že uvedené právo brání tomu, aby byl pobyt žadatele o mezinárodní ochranu považován za „neoprávněný“ ve smyslu této směrnice během*

období od podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu až do vydání rozhodnutí o této žádosti v řízení v prvním stupni [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. listopadu 2021, Komise v. Maďarsko (Kriminalizace pomoci žadatelům o azyl), C-821/19, EU:C:2021:930, bod 137 a citovaná judikatura].

38 Jak jednoznačně vyplývá ze znění čl. 9 odst. 1 směrnice 2013/32, právo žadatele o mezinárodní ochranu setrvat v členském státě, ve kterém tuto žádost učinil, zakotvené v tomto ustanovení, zaniká tím, že příslušné orgány tohoto členského státu přijmou rozhodnutí v prvním stupni, kterým se uvedená žádost zamítá. Neexistuje-li právo nebo povolení k pobytu, jež by bylo tomuto žadateli uděleno na jiném právním základě, zejména na základě čl. 6 odst. 4 směrnice 2008/115, který neúspěšnému žadateli umožňuje splnit podmínky vstupu, pobytu nebo bydliště v dotyčném členském státě, má toto zamítavé rozhodnutí za následek, že již po jeho vydání uvedený žadatel nadále nesplňuje tyto podmínky, takže se jeho pobyt stává neoprávněným (obdobně viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 41).

39 Vzhledem k tomu, že existence povolení setrvat vylučuje během doby od podání žádosti o mezinárodní ochranu do vydání rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni neoprávněnost pobytu žadatele, a tedy použití směrnice 2008/115 vůči němu, nelze v této době přijmout ve vztahu k němu rozhodnutí o navrácení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 46, 58 a 59).

40 Rozhodnutí o navrácení může být naproti tomu ve vztahu k dotčenému v zásadě přijato hned po zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu či současně s ním v rámci jednoho správního aktu (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 59).

41 Z úvah uvedených v bodech 33 až 40 tohoto rozsudku však nelze vyvodit, že v případě, kdy je rozhodnutím o navrácení rozhodnuto o vyhoštění státního příslušníka třetí země z důvodu neoprávněnosti jeho pobytu před jeho žádostí o mezinárodní ochranu, tato okolnost odůvodňuje to, že příslušný orgán členského státu, u kterého tento státní příslušník třetí země učinil žádost o mezinárodní ochranu, může přijmout takové rozhodnutí o navrácení po podání této žádosti, ovšem před tím, než o ní bylo rozhodnuto v prvním stupni.

42 Je pravda, jak již Soudní dvůr rozhodl, že z bodu 12 odůvodnění směrnice 2008/115 vyplývá, že se tato směrnice vztahuje na státní příslušníky třetí země, kteří – třebaže s neoprávněným pobytem – mohou legálně setrvat na území dotyčného členského státu, jelikož nemohou být zatím vyhoštěni. Jak však vyplývá z bodu 37 tohoto rozsudku, čl. 9 odst. 1 směrnice 2013/32 ve spojení s bodem 9 odůvodnění směrnice 2008/115 musí být vykládán v tom smyslu, že právo žadatele o mezinárodní ochranu setrvat na území dotyčného členského státu během doby od podání jeho žádosti až do vydání rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni brání tomu, aby byl pobyt dotyčné osoby během této doby kvalifikován jako „neoprávněný“ ve smyslu směrnice 2008/115 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, body 46 a 47). V tomto ohledu je irelevantní, že se rozhodnutí o navrácení týká doby, během které se tento žadatel nacházel na území dotyčného členského státu neoprávněně před podáním žádosti o mezinárodní ochranu.“

23. Z uvedeného je jasně patrné, že shora zdejším soudem posuzovaná otázka je zcela pokryta úvahami SDEU.
24. Zdejší soud proto musí konstatovat, že pobyt žalobce na území ČR v době od podání žádosti o mezinárodní ochranu do vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně nemohl být posouzen jako nelegální. Zároveň jak SDEU uvedl v bodu 41 citovaného rozhodnutí, z toho, že

žalobce před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany pobýval na území ČR nelegálně, nelze dovodit možnost přijetí rozhodnutí o navrácení (vyhoštění) v prvním stupni dříve, než by bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

25. Co se týče vzájemných souvislostí zákona o pobytu cizinců a čl. 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU a čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES soud konstatuje, že ustanovení § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 ve vztahu k uvedeným článkům směrnic je třeba interpretovat tak, že správní orgán prvního stupně rozhodující ve věci správního vyhoštění žalobce, jako žadatele o mezinárodní ochranu, mohl zahájit řízení o správním vyhoštění již v době vedení řízení o mezinárodní ochraně (viz rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu), ale rozhodnout o něm mohl nejdříve ihned poté, co byla zamítnuta žádost žalobce o mezinárodní ochranu (viz rozsudek SDEU).
26. Ze všeho shora uvedeného plyne, že správní orgán prvního stupně ve věci správního vyhoštění rozhodl v rozporu s čl. 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU a čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES a nesprávně na věc aplikoval *pouze* § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 a *pominul* citovaná ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU.
27. Nad rámec uvedeného považuje soud za vhodné zdůraznit, že oprávnění státu vydat rozhodnutí o navrácení až poté, co bude rozhodnuto o žádosti o mezinárodní ochranu, nebo současně s tímto rozhodnutím v jediném aktu konstatoval SDEU i v dalších rozhodnutích, viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Gnandi, C 181/16, nebo rozsudek ze dne 5. 7. 2018, C. a ostatní, C-269/18 PPU. Na tomto *konstantním* závěru SDEU nemění nic ani body 50 a 51 rozsudku SDEU ve věci C-269/18 PPU, neboť tyto dopadají pouze na pozastavení účinků již vydaného rozhodnutí o navrácení po dobu opravného prostředku proti zamítavému rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Uvedené body nijak nedopadají na okamžik, kdy rozhodnutí o návratu *může* být vydáno.
28. Související námitka, že žalovaný měl vyčkat se svým rozhodnutím o odvolání žalobce na rozhodnutí soudu o žalobě ve věci mezinárodní ochrany, není důvodná. Zdejší soud opětovně odkazuje na citovaný rozsudek SDEU ve věci C-257/22, ve kterém SDEU k okamžiku možného vydání rozhodnutí o nevrácení uvedl: „*Rozhodnutí o navrácení může být naproti tomu ve vztahu k dotčenému v zásadě přijato hned po zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu či současně s ním v rámci jednoho správního aktu (viz rozsudek ze dne 19. června 2018, Gnandi, C-181/16, EU:C:2018:465, bod 59.*“ Z uvedeného plyne zjevná interpretace SDEU směřující k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a k rozhodnutí o navrácení žadatele v jednom okamžiku. Pokud by tedy správní orgán prvního stupně vyčkal s vydáním rozhodnutí o uložení správního vyhoštění do doby, kdy bude (v intencích judikatury vztahující se k zákonu o azylu ve znění do 30. 6. 2023) žalobci doručeno rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, nebyl by jeho postup v rozporu s čl. 2 odst. 1 a čl. 3 bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ve spojení s čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU a čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES.
29. Skutečnost, že ve věci rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedl zdejší soud řízení o žalobě, by za předpokladu vydání prvostupňového rozhodnutí ve věci uložení

správního vyhoštění nejdříve po zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, nebo v jednom aktu společně nebyla podstatná. K této situaci nicméně s ohledem na postup správních orgánů nedošlo.

30. Jelikož rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vůbec nemělo být vydáno a tato skutečnost byla v (doplnění) odvolání namítána, měl žalovaný bez dalšího zrušit odvoláním napadené rozhodnutí, aniž by se zabýval věcnými námitkami žalobce. Stejně tak ani zdejší soud se s ohledem na vytýkané pochybení správních orgánů v tomto rozhodnutí nemůže z podstaty věci zabývat věcnými námitkami žalobce, jelikož rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v době, kdy k jeho vydání správní orgán nebyl oprávněn. Žalobce v dané době mohl na území ČR pobývat z titulu žadatele o mezinárodní ochranu a jeho pobyt nebyl nelegální (a k pobytu před podáním žádosti nesměl správní orgán prvního stupně po dobu řízení o mezinárodní ochraně přihlížet).
31. Soud si je vědom toho, že rozsudek v nyní projednávané věci má omezený dosah v této konkrétní věci a je v určitém směru již překonán novou právní úpravou vydávání rozhodnutí o mezinárodní ochraně, nicméně soud nemohl pominout skutkový a právní stav, který zde byl v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Postup žalovaného, který aproboval postup správního orgánu prvního stupně, který vydal rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, byl ze shora uvedených důvodů nezákonný. Stejně tak byl nezákonný i postup správního orgánu prvního stupně. Soud proto rozhodl o zrušení obou rozhodnutí správních orgánů, a to s ohledem na urychlení dalšího řízení před nimi, i bez návrhu (dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými závěry zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)
33. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci, který měl v řízení plný úspěch, náleží náhrada nákladů řízení, které spočívaly v odměně a náhradě hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby) 2 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč.
34. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 8 228 Kč, k jejímuž zaplacení určil soud přiměřenou lhůtu.
35. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně, 1. prosince 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce